

Sygnatura akt VI U 349/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 września 2016 roku

Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Tomasz Korzeń

Protokolant st. sekr. sądowy Anna Kopala

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 września 2016 roku

sprawy z odwołań Z. O.

od decyzji z dnia 6 kwietnia 2016 roku znak: (...)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w G.

o wysokość renty i wysokość kapitału początkowego

zmienia zaskarżone decyzje Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. z dnia 6 kwietnia 2016 roku znak:

- (...) - 2004 w ten sposób, że wysokość kapitału początkowego ubezpieczonego Z. O. na dzień 1 stycznia 1999 roku wynosi 112.596,66zł (przy przyjęciu wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 65,48%)

- (...) w ten sposób, że wysokość renty ubezpieczonego Z. O. wynosi 834,80zł – od 1 marca 2016 roku.

SSO Tomasz Korzeń

VI U 349/16 UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 6 kwietnia 2016 roku znak: (...) - 2004 Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił Z. O. ponownego ustalenia wysokości kapitału początkowego na dzień 1.01.1999 roku.

Decyzją z dnia 6 kwietnia 2016 roku znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił Z. O. prawa do ponownego ustalenia wysokości renty.

Ubezpieczony Z. O. odwołał się od obu tych decyzji.

Postanowieniem z dnia 13 lipca 2016 roku (k. 21) Sąd połączył do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy z odwołań od obu spornych decyzji.

W odpowiedzi na odwołania **pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.** wniósł o oddalenie odwołań od obu spornych decyzji. Podniósł, że nie uwzględnił wnioskodawcy przedłożonych przez niego odcinków wynagrodzeń za okres zatrudnienia w (...) albowiem dokumentacja ta nie zawiera żadnego znaku uwierzytelniającego, brak w nich pieczęci imiennej i podpisu uprawnionego do wystawienia z ramienia pracodawcy pracownika oraz pieczęci nagłówkowych zakładu pracy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony Z. O. urodził się (...). W okresie od 4.09.1970 roku do 30.06.1979 roku był zatrudniony w Zakładach (...) w G.. Otrzymuje z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Ma ustalony kapitał początkowy. W dniu 7.03.2016 roku wystąpił z wnioskiem o przeliczenie wysokości świadczeń. Decyzjami z dnia 6.04.2016 roku organ rentowy odmówił skarżącemu przeliczenia renty i ponownego ustalenia kapitału początkowego.

(bezsporne)

Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego ubezpieczonego Z. O. wynosi 65,48 %. Wysokość kapitału początkowego na dzień 1.01.1999 roku wynosi 112 596,66 zł.

Rok	Zarobki	Średnia krajowa	Stosunek podstawy wymiaru składek do przeciętnego wynagrodzenia proporcjonalnie do liczby miesięcy pozostawania w ubezpieczeniu w roku kalendarzowym (w %)
1973	22 445,70 zł	33 576,00 zł	66,85
1974	25 230,80 zł	38 220,00 zł	66,01
1975	29 828,07 zł	46 956,00 zł	63,52
1976	14 400,00 zł	51 372,00 zł	28,03
1977	37 437,32 zł	55 152,00 zł	67,88
1978	47 091,44 zł	58 644,00 zł	80,30
1979	45 900,00 zł	63 924,00 zł	71,80
1980	67 156,90 zł	72 480,00 zł	92,66
1981	52 736,80 zł	92 268,00 zł	68,59
1982	68 557,00 zł	139 572,00 zł	49,12

Wskaźnik wysokości podstawy świadczenia rentowego z 20 lat kalendarzowych wynosi 54,82 %. Wysokość renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1.03.2016 roku wynosi 834,80 zł.

Rok	Zarobki	Średnia krajowa	Wskaźnik
1969	14 338,00 zł	26 088,00 zł	54,96 %
1970	10 961,00 zł	26 820,00 zł	40,87 %
1971	12 000,00 zł	28 296,00 zł	42,41 %
1972	13 889,90 zł	30 108,00 zł	46,13 %
1973	22 445,70 zł	33 576,00 zł	66,85 %
1974	25 230,80 zł	38 220,00 zł	66,01 %
1975	29 828,07 zł	46 956,00 zł	63,52 %
1977	37 437,32 zł	55 152,00 zł	67,88 %
1978	47 091,44 zł	58 644,00 zł	80,30 %
1979	45 900,00 zł	63 924,00 zł	71,80 %
1980	67 156,90 zł	72 480,00 zł	92,66 %
1981	52 736,80 zł	92 268,00 zł	57,16 %
1982	68 557,00 zł	139 572,00 zł	49,12 %
1983	62 600,00 zł	173 700,00 zł	36,04 %
1984	91 200,00 zł	202 056,00 zł	45,14 %
1987	168 000,00 zł	350 208,00 zł	47,97 %
1991	9 955 021,00 zł	21 240 000,00 zł	46,87 %

1992	16 155 320,00 zł	35 220 000,00 zł	45,97 %
1993	17 979 400,00 zł	47 940 000,00 zł	37,50 %
1995	3 141,94 zł	8 431,44 zł	37,26 %

dowód: dokumenty w aktach osobowych ubezpieczonego Z. O. k. 21

odcinki płacowe ubezpieczonego k. 19

zeznania ubezpieczonego k. 21v

wyliczenia pozwanego k. 42-43

legitymacja ubezpieczeniowa k. 47

zeznania świadka M. S. k. 53-53v

zeznania świadka J. W. k. 53v

Sąd zważył, co następuje:

Odwołania ubezpieczonego zasługiwały na uwzględnienie.

Ustawa z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2016.887; dalej jako ustawa emerytalna) stanowi, iż:

Art. 173:

1. Dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., którzy przed dniem wejścia w życie ustawy opłacali składki na ubezpieczenie społeczne lub za których składki opłacali płatnicy składek, ustala się kapitał początkowy.
2. Kapitał początkowy stanowi równowartość kwoty obliczonej według zasad określonych w art. 174 pomnożonej przez wyrażone w miesiącach średnie dalsze trwanie życia ustalone zgodnie z art. 26 ust. 3 dla osób w wieku 62 lat.
3. Wartość kapitału początkowego ustala się na dzień wejścia w życie ustawy.
4. Pierwszej waloryzacji kapitału początkowego dokonuje się od dnia 1 czerwca 2000 r. przez pomnożenie tego kapitału wskaźnikiem wzrostu przeciętnego wynagrodzenia z 1999 r., pomniejszonego o naliczone i potrącone od ubezpieczonego składki na ubezpieczenia emerytalne, rentowe i chorobowe, w stosunku do przeciętnego wynagrodzenia za 1998 r.
5. Drugiej waloryzacji przeprowadzanej od dnia 1 czerwca 2001 r. dokonuje się na zasadach określonych w art. 25 ust. 3-5, 9 i 10 oraz w art. 25a.
- 5a. Trzeciej waloryzacji przeprowadzanej od dnia 1 czerwca 2002 r. oraz kolejnych dokonuje się na zasadach określonych w art. 25 ust. 3-8 i 10 oraz w art. 25a.
6. Kapitał początkowy ewidencjonowany jest na koncie ubezpieczonego.
- 6a. W wyniku przeprowadzonej waloryzacji kapitał początkowy nie może ulec obniżeniu.

Art. 174:

1. Kapitał początkowy ustala się na zasadach określonych w art. 53, z uwzględnieniem ust. 2-12.
2. Przy ustalaniu kapitału początkowego przyjmuje się przebyte przed dniem wejścia w życie ustawy:
 - 1) okresy składkowe, o których mowa w art. 6;
 - 2) okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 5;
 - 3) okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 1-4 i 6-12, w wymiarze nie większym niż określony w art. 5 ust. 2.
3. Podstawę wymiaru kapitału początkowego ustala się na zasadach określonych w art. 15, 16, 17 ust. 1 i 3 oraz art. 18, z tym że okres kolejnych 10 lat kalendarzowych ustala się z okresu przed dniem 1 stycznia 1999 r.
- 3a. Przepis art. 17 ust. 1 stosuje się odpowiednio, jeżeli nie można ustalić podstawy wymiaru kapitału początkowego w myśl art. 15 ust. 1 dla ubezpieczonego urodzonego przed dniem 31 grudnia 1968 r. z powodu nauki w szkole wyższej, o której mowa w art. 7 pkt 9.
- 3b. Jeżeli okres wskazany do ustalenia podstawy wymiaru kapitału początkowego obejmuje rok kalendarzowy, w którym ubezpieczony pozostawał w ubezpieczeniu społecznym na podstawie przepisów prawa polskiego jedynie przez część miesiący tego roku, do obliczenia stosunku sumy kwot podstaw wymiaru składek i kwot, o których mowa w art. 15 ust. 3, w okresie tego roku do przeciętnego wynagrodzenia, przyjmuje się sumę kwot przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia ogłoszonego za ten rok kalendarzowy odpowiednią do liczby miesięcy pozostawania w ubezpieczeniu.
4. Do obliczenia kapitału początkowego dla osoby mającej ustalone prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy przyjmuje się, na jej wniosek, wskaźnik wysokości podstawy wymiaru renty przyjęty w decyzji ustalającej prawo do renty po raz pierwszy lub ponownie ustalającej jej wysokość. W przypadku gdy renta została przyznana przed dniem 15 listopada 1991 roku, do ustalenia kapitału początkowego przyjmuje się wskaźnik wysokości podstawy wymiaru ustalony w wyniku rewaloryzacji, chyba że po tej dacie ponownie była ustalana jego wysokość.
5. Jeżeli z powodu niemożności ustalenia podstawy wymiaru renty jej wysokość została ustalona w kwocie najniższej renty, do ustalenia podstawy wymiaru kapitału początkowego przyjmuje się najniższe wynagrodzenie pracowników obowiązujące w okresie przyjętym do obliczenia podstawy wymiaru renty.
6. Przepisy ust. 5 stosuje się odpowiednio do ustalenia kapitału początkowego osób uznanych za repatriantów.
7. Do obliczenia kapitału początkowego przyjmuje się kwotę bazową wynoszącą 100% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w II kwartale kalendarzowym 1998 r.
8. Przy obliczaniu kapitału początkowego część kwoty bazowej wynoszącej 24% tej kwoty mnoży się przez współczynnik proporcjonalny do wieku ubezpieczonego oraz okresu składkowego i nieskładkowego osiągniętego do dnia 31 grudnia 1998 r. Współczynnik ten oblicza się według następującego wzoru:
gdzie:
„p” - oznacza współczynnik;
wiek ubezpieczonego - oznacza wiek w dniu 31 grudnia 1998 r.;
wiek emerytalny - oznacza 60 - dla kobiet i 65 - dla mężczyzn;
staż ubezpieczeniowy - oznacza udowodniony okres składkowy i nieskładkowy,

wymagany staż - oznacza 20 - dla kobiet i 25 - dla mężczyzn;

z zastrzeżeniem ust. 12.

9. Staż ubezpieczonego, o którym mowa w ust. 8, określa się w pełnych latach, z tym że jeżeli ubezpieczony ma więcej niż 6 miesięcy tego stażu ponad pełne lata, staż ten zaokrągla się w górę.

9a. Staż ubezpieczeniowy i wymagany staż, o których mowa w ust. 8, określa się w dniach, jeżeli jest to dla ubezpieczonego korzystniejsze.

10. Wiek ubezpieczonego, o którym mowa w ust. 8, określa się w pełnych latach, z tym że jeżeli w dniu 31 grudnia 1998 r. ubezpieczony ma więcej niż 6 miesięcy ponad wiek ustalony, to przyjmuje się pełne lata po zaokrągleniu w górę.

11. W przypadku gdy w momencie objęcia ubezpieczeniem po raz pierwszy, ubezpieczony nie ukończył 18 roku życia, we wzorze, o którym mowa w ust. 8, liczbę 18 zastępuje się faktycznym wiekiem, w którym powstał obowiązek ubezpieczenia.

12. Współczynnik, o którym mowa w ust. 8:

1) zaokrągla się do setnych części procenta;

2) nie może być wyższy od 100%.

13. Wartość współczynnika, obliczonego na podstawie ust. 8, w zależności od płci, wieku ubezpieczonego oraz stażu ubezpieczeniowego w dniu 31 grudnia 1998 r., przedstawiona jest w tabeli, stanowiącej załącznik do ustawy. Do obliczenia kapitału konieczne jest ustalenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego. Wskaźnik ten obliczany jest zgodnie z art. 15 ustawy. Przyjmuje się podstawy wymiaru składek z 10 kolejnych dowolnych lat sprzed 1999 r. lub 20 najkorzystniejszych lat z całego okresu ubezpieczenia sprzed 1999 r.; oblicza się stosunek każdej z tych sum kwot do rocznej kwoty przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonej za dany rok kalendarzowy, wyrażając go w procentach, z zaokrągleniem do setnych części procentu; oblicza się średnią arytmetyczną tych procentów.

Zgodnie z 5art. 110 ust. 1 ustawy emerytalnej, wysokość renty oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego. 2. Warunek posiadania wyższego wskaźnika wysokości podstawy wymiaru nie jest wymagany od emeryta lub rencisty, który od dnia ustalenia prawa do świadczenia do dnia zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie świadczenia, w myśl ust. 1, nie pobrał świadczenia wskutek zawieszenia prawa do emerytury lub renty lub okres wymagany do ustalenia podstawy przypada w całości po przyznaniu prawa do świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wynosi co najmniej 130%. 3. Okres ostatnich 20 lat kalendarzowych, o których mowa w art. 15 ust. 1, obejmuje okres przypadający bezpośrednio przed rokiem, w którym zgłoszono wniosek o ponowne ustalenie wysokości świadczenia, z uwzględnieniem art. 176.

Przepis art. 111 ust. 1 ustawy emerytalnej stanowi, że wysokość renty oblicza się ponownie, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, od podstawy wymiaru ustalonej w myśl art. 15, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego:

1) z liczby kolejnych lat kalendarzowych i w okresie wskazanym do ustalenia poprzedniej podstawy wymiaru świadczenia,

2) z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury lub renty albo o ponowne ustalenie emerytury lub renty, z uwzględnieniem art. 176,

3) z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury lub renty,

- a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego.

2. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru, obliczony na zasadach określonych w art. 15, mnoży się przez kwotę bazową ostatnio przyjętą do obliczenia świadczenia.

3. Podstawa wymiaru emerytury lub renty, ustalona na zasadach określonych w ust. 1 i 2, podlega wszystkim waloryzacji przysługującym do dnia zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie tej podstawy.

Sporna w sprawie okazała się wysokość wynagrodzenia otrzymywanego przez ubezpieczonego Z. O. w okresie jego zatrudnienia w Zakładach (...) w G. od 4.09.1970 roku do 30.06.1979 roku.

Skarżący domagał się przeliczenia świadczenia na podstawie złożonych odcinków wynagrodzeń. Pozwany podniósł, iż dokumentacja ta jest niewiarygodna albowiem nie zawiera jakiegokolwiek znaku uwierzytelniającego (pieczęci imiennej, podpisu osoby uprawnionej, pieczęci nagłówkowej).

W postępowaniu cywilnym przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych w sprawie o przeliczenie wysokości świadczenia możliwe jest dopuszczenie i przeprowadzenie wszelkich dowodów, w tym także dowodu z zeznań świadków lub przesłuchania samego wnioskodawcy. Nie obowiązuje tu bowiem zasada prawdy formalnej, ponieważ całe postępowanie cywilne jest oparte na zasadzie prawdy materialnej (art. 3 K.p.c.).

Regułą postępowania cywilnego jest, iż ciężar udowodnienia faktu (w tym przypadku wady decyzji ZUS) - zgodnie z art. 6 K.c. - spoczywał na wnioskodawcy - jako osobie wywodzącej z tego faktu skutki prawne. Przepis ten wyraża dwie ogólne reguły: pierwszą - generalnie wymagającą udowodnienia powołanego przez stronę faktu, powodującego powstanie określonych skutków prawnych, oraz drugą regułą, która sytuuje ciężar dowodu danego faktu po stronie osoby, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Pierwsza "zasada obowiązku udowodnienia powoływanego faktu" jest w istocie nieunikniona ze względów racjonalnych, ponieważ odmienna regulacja powodowałaby powstanie niedopuszczalnej łatwości wywodzenia skutków prawnych z prostego powołania się na fakt bez potrzeby jego udowodnienia. Natomiast druga stanowi "ogólną zasadę rozkładu ciężaru dowodu", od której wyjątki wskazywać mogą niektóre przepisy szczególne. Z pierwszej reguły, wyrażonej w art. 6 K.c. wynika, że samo przyznanie faktu przez drugą stronę ewentualnego sporu nie może stanowić wystarczającego dowodu istnienia danego faktu, który musi być zawsze ponadto potwierdzony całokształtem materiału dowodowego lub innymi poznanymi już okolicznościami. Wyrazem tego jest regulacja art. 229 K.p.c. wymagającego, aby przyznanie faktu przez drugą stronę nie budziło wątpliwości, co wymaga właśnie uwzględnienia innych okoliczności. Druga, wskazana w art. 6 K.c. "ogólna zasada rozkładu ciężaru dowodu", jest regułą w znaczeniu materialnym, wskazującą, kto poniesie skutki nieudowodnienia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, natomiast przepis art. 232 K.p.c. wskazuje, kto ponosi ciężar dowodu w znaczeniu formalnym: "kto powinien przedstawiać dowody" (tak trafnie w orz. SN z dnia 17 lutego 2006 r., V CSK 129/05, Lex nr 200947; oraz wyr. SN z dnia 8 marca 2010 r., II PK 260/09, OSNP 201 1, nr 17-18, poz. 226). Także w postępowaniu przed Sądem Ubezpieczeń Społecznych obowiązuje zasada kontradiktoryjności, zgodnie z którą strony są zobowiązane do wskazywania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, stając się dysponentem postępowania, a Sąd orzekający jest uwolniony od odpowiedzialności za rezultat postępowania dowodowego.

W ocenie Sądu odwołujący sprostał obowiązkowi określonymu w art. 6 K.c. oraz art. 232 K.p.c. i przedstawił dowody pozwalające na ustalenie wysokości jego zarobków za sporny okres w sposób wiarygodny. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwolił na przyjęcie, że ubezpieczony w spornym okresie otrzymywał z tytułu

zatrudnienia w Zakładach (...) w G. wynagrodzenie w wysokościach wskazanych w dokumentacji płacowej dołączonej przez skarżącego do akt postępowania. Sąd dał wiarę tym dokumentom albowiem wysokość wynagrodzenia w nich wskazana odpowiada stawkom wynagrodzenia wskazanym w angażach ubezpieczonego, znajdującym się w jego aktach osobowych. Zeznający w sprawie świadkowie M. S. i J. W., potwierdzili system wynagradzania obowiązujący w zakładzie pracy wnioskodawcy.

Ustaleń w sprawie Sąd dokonał na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach organu rentowego i aktach niniejszej sprawy, a także na podstawie zeznań świadków i ubezpieczonego, których treść pozostaje w zgodzie z zaferowanymi dokumentami i które były spójne, logiczne i wzajemnie się uzupełniały. Sąd nie znalazł podstaw by kwestionować szczerość i zgodność tych zeznań z rzeczywistym stanem rzeczy. Świadkowie pracowali razem ze skarżącym w jednym zakładzie pracy przez wiele lat i posiadają wiedzę w zakresie systemu wynagradzania obowiązującego w tymże zakładzie. Tym samym Sąd dowodom tym nadał przymiot wiarygodności. Świadkowie nie byli w stanie wskazać wysokości otrzymywanego przez skarżącego w spornym okresie wynagrodzenia, co jest zrozumiałe, z uwagi na długi upływ czasu i naturalne dla człowieka zacieranie się wspomnień, zwłaszcza tych nie dotyczących go bezpośrednio.

Ubezpieczony Z. O. w zasadzie nie kwestionował wyliczeń dokonanych przez organ rentowy (k. 42-43). Złożył jedno zastrzeżenie (k. 46), które nie mogło jednak zostać uwzględnione przez Sąd. Wbrew bowiem twierdzeniom skarżącego, pozwany uwzględnił w swoich wyliczeniach wynagrodzenie otrzymywane przez skarżącego z tytułu zatrudnienia w Zakładach (...) w G. od 27.08.1968 roku do 1.10.1969 roku, wskazane w jego legitymacji ubezpieczeniowej (za rok 1968 – 3 538,00 zł; za rok 1969 – 12 949,00 zł ; na podstawie wpisu w legitymacji ubezpieczeniowej). Sąd w całości podziela wyliczenia dokonane przez organ rentowy, nie znajdując żadnych podstaw do ich kwestionowania.

Przy ustalaniu wysokości kapitału początkowego, najkorzystniejszy dla ubezpieczonego jest wariant z 10 kolejnych lat kalendarzowych od 1973 roku do 1982 roku, gdzie wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wynosi 65,48 %, zaś wysokość kapitału początkowego na dzień 1.01.1999 roku wynosi 112 596,66 zł.

Do obliczenia wskaźnika podstawy wymiaru świadczenia rentowego przyjęto wynagrodzenie z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, a wskaźnik wysokości podstawy wyniósł 54,82 %. Tym samym, wysokość renty Z. O. z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 1.03.2016 roku wynosi 834,80 zł.

Wobec powyższego i przyjęciu za prawidłowe wyliczeń pozwanego, należało na podstawie art. 477¹⁴ § 2 K.p.c. zmienić sporne decyzje organu rentowego i ustalić wysokość kapitału początkowego i wysokość renty w wysokości ustalonej w wyliczeniach dokonanych przez organ rentowy.

SSO Tomasz Korzeń